

LUNA
ȘI
PĂDUREA MAGICĂ

Un bursuc care se relaxează

USCH LUHN

Volumul 6

Ilustrații: Lisa Brenner

Traducere din limba germană:

Ioana-Elisabeta Ursu

A decorative illustration at the top of the page features a small bird perched on a branch with leaves and flowers. The background is filled with scattered floral motifs and leaves.

Cuprins

1. Țânțari și armăsari în curtea școlii	7
2. ABC-ul micului explorator	16
3. Conuri zburătoare și telefoane sunătoare	25
4. Alarmă de ghimpi pe poteca din pădure	38
5. O mică serenadă pentru căprior	49
6. Tabla înmulțirii cu verdețuri	63
7. Un omnivor din cale-afară de curat	79
8. Fantoma pădurii cu picioare urât mirositoare	90
9. Povestea cu dragoni a lui Drago	102
10. Dansul în noapte al furnicilor	112
11. Daisy se rătăcește	127
12. O excursie care face pielea de găină	136
13. Cap de familie cu stricăciuni făcute de apă	147

A decorative illustration at the bottom of the page shows a row of small flowers and a butterfly on the right side, set against a background of stylized foliage and a light-colored ground.

14. Animalul secret al Melaniei	161
15. Joc de ghicit cu noaptea-n cap	169
16. O descoperire cu urmări	178
17. O salvare cu aventuri	186
18. Un cântec pentru copiii bursucilor	195

1.

Țânțari și armăsari în curtea școlii

Luna avea o senzație ciudată în stomac. O simțise imediat după ce s-a trezit. Nu a dispărut nici după ce s-a spălat pe dinți, nici după ce a mâncat un bol de müsli crocant și, mai ales, nici după ce a băut ceaiul ei preferat de fructe. Din contră, se simțea din ce în ce mai tare. Nerăbdătoare să meargă cu bicicleta până la școală, uită chiar și să-și ia rămas-bun de la șoricari.

Drago și Daisy lătrară puternic în urma Lunei, atunci când fata pornise în grabă cu bicicleta – doar cu rucsacul ei de drumeții, însă fără ghiozdan.

Ca o excepție, Luna nu avea azi nevoie de acesta.

Căci, pentru zilele în care se desfășurau proiecte, doamna Nisipeanu avusese o idee cu totul deosebită.

De câteva săptămâni, pe tablă era scris, cu litere mari, ȘCOALA DIN PĂDURE, iar această aventură fusese planificată cu entuziasm.

Și proiectul începea azi, așa că Luna nu se mira că simțea în stomac ceva ca un mușuroi de furnici.

Ca de fiecare dată, din rucsacul ei nu lipsea un obiect important: minunatul ei flaut fermecat.

Luna găsisese flautul auriu într-o cameră secretă din cabană, după ce Alma îi adusese cheia de la această cameră.

Când Luna cânta la flautul deosebit, cântecul ei suna de parcă ar fi luat lecții de flaut ani de zile. Dar, cel mai incredibil era faptul că, după ce cânta, putea vorbi cu animalele care ascultaseră cântecul ei.

Din acest motiv, animalele pădurii o numeau pe fată „Luna din Pădurea Magică” – știau că se puteau baza pe ea când aveau nevoie de ajutor.

Luna era foarte mândră că flautul fermecat îi fusese încredințat tocmai ei, dar, uneori, i se părea greu să aibă o responsabilitate atât de mare, și să nu poată spune nimănui despre flaut. Căci, altfel, instrumentul și-ar fi pierdut magia.

Doar cea mai bună prietenă a ei, Melania, știa cum stau lucrurile cu flautul, dar cu ea secretul era în siguranță.

În ultima aventură a Lunei, cu ajutorul flautului, ea reușise să aducă împreună un cuplu de râși care fuseseră separați într-un mod trist.

Râșii locuiau acum în apropierea cabanei, într-un adăpost sigur de iarnă, dar, în zilele care urmau, aveau să fie duși într-o altă rezervație, iar de acolo să fie eliberați. Luna se întrista când se gândea că urmează să se despartă de ei. Dar râșii deja se bucurau enorm că aveau să fie din nou liberi, așa că Luna se hotărî să se bucure și ea pentru ei.

— Hei, în sfârșit ai ajuns! o întâmpină Melania pe Luna de îndată ce fata intră în curtea școlii. Mi-era teamă că n-ai putut să te trezești! Sunt aici de la șapte. Am lucrat la jurnalul meu cu animale, spuse ea entuziasmată. Este incredibil ce am putut afla despre animalul meu secret. Nimeni n-a aflat asta! Îi flutură Lunei pe sub nas câteva foi cu scris îngrămădit. Să-și aleagă un animal, care trăia în pădure, și apoi să afle cât mai multe despre acesta

era o temă pe care le-o dăduse elevilor ei doamna

Nisipeanu, pentru proiectul *Școala din pădure*.

Dar nu aveau voie să dezvăluie numele animalului despre care studiau – asta trebuiau să ghicească ceilalți copii.

— Este absolut evident ce animal și-a ales Melania, se amestecă în discuție Dănuț, care, între timp, se apropiase de cele două prietene. Sigur este vorba despre un hârciog. Posibil să fi fost și tu în altă viață o astfel de rozătoare?

— Visează tu în continuare, îi răspunse Melania tăfnos. Ce-ți mai place să-ți imaginezi lucruri! Poate că ai petrecut ieri prea mult timp muncind în cușca iepurașilor tăi.

Luna chicoti. Dar bănuiala lui Dănuț nu era chiar atât de departe de adevăr. Hârciogii erau animalele preferate ale Melaniei și era chiar înscrisă într-o organizație care milita pentru protejarea acestora și strângea bani pentru aceste animale aflate în pericol, cheltuindu-și în mod regulat banii ei de buzunar.

În același moment, Călin apăru în spatele Melaniei.

— Ia să vedem! strigă el și prinse foile din mâna Melaniei. Animalul secret al Melaniei va fi demascat chiar acum.

Apucă o foaie și fugi de-acolo.

— Hei! Dă-mi foaia înapoi! De ce mi ai luat-o? țipă Melania și o luă la fugă după el.

Luna își lăasă bicicleta și alergă după ei. Fetele îl prinseră din urmă pe Călin, iar Melania îl ținu bine, în timp ce Luna îi luă foaia înapoi.

— Să nu mai faci asta niciodată, e împotriva regulilor! strigă Melania furioasă, ținându-l strâns de braț.

Dar Călin doar zâmbi.

— Liniștește-te! A fost doar o glumă. Cu toate acestea, știi ce animal ți-ai ales: țânțarul.

— Cum ai ajuns tu la țânțar? întrebă Melania mirată și-i dădu drumul lui Călin.

— Dar este evident, spuse Dănuț, care între timp îi ajunsese pe ceilalți din urmă, dar preferă să se țină departe de lupta pentru foaia Melaniei, căci ea face din fiecare țânțar un armăsar.

Călin râse și bătu palma cu Dănuț.

— Două sute la sută!

Luna își dădu ochii peste cap.

— Ce răi sunteți! O să fie greu cu voi în pădure. Îmi pare rău că proiectul din zilele astea nu este doar pentru fete.

Merse înapoi la bicicletă și se urcă pe șa. De fapt, Dănuț era cel mai bun prieten al ei, dar, în ultima vreme, existau momente când el devenea răutăcios.

— Luna, știi și care este animalul tău secret!
strigă Dănuț în urma ei.

Luna pufni.

— Și mă rog, nasul tău de detectiv ce-a mirosit?
întrebă ea peste umăr.

— Iepurele, ce altceva? N-are niciun rost să
negi asta.

Călin dădu din cap.

— Exact! Iepurașii strâmbă din nas la fel de drăguț
ca Luna.

Băiatul mișcă din nas și țopăi prin curtea școlii.

— Chiar credeți că nu am și eu mai multă
imaginație? întrebă Luna și își parcă bicicleta. Când

Călin și Dănuț se încurajează la răutăți, nu mai pot fi opriți, îi spuse ea Melaniei. Îmi plăcea mai mult când nu se puteau suporta unul pe celălalt.

Melania dădu din cap.

— Trebuie să ne sprijinim una pe cealaltă în următoarele zile, dacă vrem să evităm să ne scoată din sărite în timpul *Școlii din pădure*. Dar, în orice caz, mă descurc atât de bine în pădure, încât pot păcăli orice băiat.

Dacă ar fi fost vorba de orice altă fată, asta ar fi sunat lăudăros. Dar cine o cunoștea bine pe Melania știa că așa și este. Până și doamna Nisipeanu aprecia mult cunoștințele Melaniei. Luna o acompanie ușurată. Alături de ea, zilele din pădure aveau să fie super frumoase. Era sigură de asta.